

„Оги – Огненото Драконче“

© Автор на текста: Маргарита Йорданова Дюлгерова

© Художник: Невена Колева Колева

Планетите скоро ще се подредят така, както се случва веднъж на милиони години, но за да овладее пълните магически сили и умения на огнените дракони, Оги трябва да долети до астероида, който преминава на светлинни години от Слънчевата система.

Как ще се справи Оги-екипът с това ново предизвикателство?

Вселената на приятелството? Съществува ли? Как да я опазим?

12. „Вселената на Оги“

Съдържание

Епизод №

12 – 1 – Мидас

12 – 2 – Пшеничени зърна, колкото ябълки

12 – 3 – Кой е издал тайната

12 – 4 – Ловец на мълнии

12 – 5 – Тревога в Ледения дворец

12 – 6 – Спасяването на Ла Миа

12 – 7 – Приятелството

12 – 8 – Айкидо ли?

12 – 9 – Новата галактика

12 – 10 – Тайно оръжие ПО

12 – 11 – Речник

12 – 12 – Азбучен указател

12 – 1 – Мидас

Вековната мура Вемура разказваше на младите фиданки:

„Много много отдавна, в Древна Гърция живял Цар Мидас. Грабел народа си, трупал злато в подземията на своя дворец. Толкова бил алчен, че помолил боговете, да го дарят с умениято да превръща в злато всичко, до което се докосне.

Ядосали се боговете, решили да изпълнят молбата му и тъй да го накажат жестоко.

Зарадвал се царят. Търчал напред-назад из двореца, докосвал, маси, шкафове, статуи, свещници – и те засиявали – ставали златни.

Тичал, тичал Мидас, уморил се, седнал на трона – да си почине. Но тронът му – преди толкова удобен, сега бил студен и твърд – целият от злато.

Опитал да полегне на царственото си легло – но и то било студено и твърдо – златно. И възглавниците – също.

Дрехите на Мидас тежали ужасно и звънтели на всяка крачка – нали и те се позлатили, щом той ги докоснал.

Слугите сервирали вкусни гозби, прекрасни плодове, и руйно вино. Но докоснел ли ги – ставали златни. Гладен и жаден се мотаел Мидас из двореца си. Златото вече не го радвало. Напразно се молел на боговете да вземат дара си обратно.“

– Злато?... – мърмореше си Съселът, който шеташе отскоро наоколо. – Цялата тая Долина е истинска златна находка за мен.

– И може да стане още по-печеливша, ако ме послушаш... – обади се ХоГ – дървесният червей. – В склада към лабораторията на Професора има скрити пшеничени семена. По ценни са от злато! Издържат на студ и пек. И най-важното – реколтата е три пъти по-голяма.

– И как ще се добера до тези семена? Кой ще ги пренесе и засее?

– Вие съселите сте хитри и незабележими. Другите гризачи ви завиждат. Достатъчно е да видят, че ти тайно откъкваш семена от склада и ги „криеш“ сред браздите на току-що разорана нива. Ще ти подражават. Ще искат да те изпреварят. И скоро Долината ще бъдат засята с тези семена.

- Ами обитателите на Долината?
- Нищо няма да разберат. Те ще започнат да сеят едва след седмица. Дори и да поникнат семената, които ще ползват – ще са по-хилави.
- А ти какво печелиш? – усъмни се Съселът.
- Нищо. – отвърна ХоГ. – Е, ако ми потрябва някой, като теб – умен и пъргав, за да откъдне нещо от склада...
- Имаме сделка. Само се обади. Ще ти помогна. А сега ме заведи до този склад и ми покажи, откъде мога да се промъкна незабелязано.
- Този ХоГ! Какво ли замисля пак? – прошепна Скакалецът Скок и се шмугна в храсталака.

А в Лабораторията Професорът изследваше семената, които бяха донесени. Знаеше, че са генно-модифицирани – ГеМеО – както ги наричаха природозащитниците. Тези семена издържаха и на най-силните препарати за растителна защита, от които обикновените растения загиваха. Но семената бяха вредни за хората и животните, които ги използват за храна. Професорът се съмняваше, че някой е променил допълнително гена на тези ГеМеО – семена. Искаше да разбере, каква е промяната и какви ще са следствията и резултатите за екосистемата.

Ученият – вгълбен в изследванията си, едва на следващия ден забеляза, че семената са намалели. Помоли Вихърчетата:

- Върнете се назад във времето – разберете, кой вчера е крал от тези семена. Те може да са много опасни.

Още рекъл – неизрекъл, а вихърчетата се завърнаха и започнаха да разказват:

- ХоГ подлъга Съсела да открадне семената и да ги засее в една току-що изорана нива.
- Ох-и! И те вече поникнаха, пораснаха, цъфнаха и вързаха семена, големи като ябълки.
- Това ми напомня за драконовите зъби от приказките. – засмя се малката круша Оли.
- Е, поне не са войници, а ябълки... – пошегува се Скакалецът Скок.
- Но са много по зловещи. – потръпна маймунката Ефу.

– Кой, пшеничените ябълки ли? – засмя се Пороят Ото.

Ехото поде смеха му, умножи го, разнесе го из планината. Клисурите заехтяха. И тоя път потръпна не само Ефу, а и всички в Долината. Лошо предчувствие се промъкна в сърцата им.

12 – 2 – Пшеничени зърна колкото ябълки?

Професорът, тихо помоли Пороя:

– Ото, събери от нивата всичко – корени, стръкове, класове. Побързай! Никой не бива да открадне или изяде дори зрънце.

– Ама че зрънце! По-голямо от едра ябълка. И защо аз?

– Защото ти не се нуждаеш от друга храна освен водата и парата. Имаш воля – няма да се изкушиш да си похапнеш генно-модифицирана пшеница. Какви ли опасности крие тя, ще се опитам да разбера, след като я скрием от погледа на останалите обитатели на долината.

Ото бързо се завъртя около нивата с ГеМеО пшеницата и мигом отнесе всичко в лабораторията. Дали някой бе видял странните растения?

– Не! Успокойте се! Ние скрихме нивата, още щом видяхме съселът да откъква семената. – обади се вихърчетата. – Опасявахме се, че този, който бе пратил щръклицата...

– Не. Това е дело на алчните производители на семена. Пратката е конфискувана на границата, по сигнал от Интерпол. Колегите от тяхна лаборатория са установили странни генетични промени – семената от тая пратка засилват глада, вместо да го насищат.

– Значи, колкото повече ядеш... – изуми се малката круша Оли.

– По-гладен ставаш? Ох-и! Защо им е нужно това? – възмути се малкото гарванче.

– За да купуват само от тях. За да печелят повече. – тъжно поклати глава Професорът. – Но тоя път са прекалили. Или учените са се подиграли с тях...

– Защо? – Пороят Ото свъси облачни вежди.

– Защото гладът не може да бъде утолен нито с обикновена храна, нито с генно-модифицирана. Той расте не с дни, а с часове... Който е ял от тези ГеМеО семена озверява от глад.

– И аз ли ще озверея от глад?! – Измъкна се от скривалището си Съселът, влачейки полуизядено гигантско зърно от генно-модифицираната пшеница.

– Да. Ако не успеем да те излекуваме...

– Защо чакате?! Започвайте!

– Виж го ти него! – разсърдено, кученцето Дан затисна с лапа опашката на Съсела. – Значи можеш безнаказано да крадеш, а ние сме длъжни да те лекуваме?! Така ли ?

– Моля ви! – Съселът хитро присви очи. – Та нали, ако озверея, ще стана опасен за всички в Долината?!

– Стига си хленчил! Да не си мислиш, че ей-тъй, с магическа пръчка мигом ще те спасим? – разсърди ли се старият гарван Ох, да не си насреща му... – Професорът първо ще изследва зърната, после ще експериментира.

– Да, ще изпробва лекарството върху опитните бели мишки. – ободри се Съселът.

– Как ли пък не! – възмути се маймунката Ефу. – Те да страдат заради теб.

– Ама, нали това им е работата...

– Да не си мислиш че целият свят трябва да оправя кашата, която си забъркал?! – извика гневно малкото червено омайниче Ели.

– Вместо опитни бели мишки, сега ще имаме Съсел. – подскочи Скок и насмешливо приклепна пред муцуната на Съсела. – Вижте, устата му расте, вече е два-пъти по-голяма!

– Започвайте изследванията! Моля! Ще изпълнявам всичко, което изследователите заръчат.

– Ох и! И няма вече никога да крадеш?!

– Няма! Обещавам.

Професорът отключи изолатора. Съселът гузно се потътри натам. Вратата зад него се затръшна, зловещо издрънча. Ключът се завъртя в ключалката.

Забелязал си нещо, което никой от Оги-екипа не е?

Питаш се, кога и как Съселът е овладял вълшебството на Лунния лъч?

Та нали само приятелите на Оги от Долината и Океана можеха да разговарят със силата на мисълта?! А да – и професорът умееше това...

Браво Заслужи 100 точки наблюдателност. Запиши ги в дневника на приключението.

12 – 3 – Кой е издал тайната?

Този въпрос измъчваше приятелите на Оги от Долината. В началото дори не смееха да разговарят – само се оглеждаха подозрително.

Съмненията и подозренията, растяха, тровеха сърцата и умовете им.

Накрая се събраха пред Скалата, край езерото на младите пъстърви. Първи заговори Ох – старият гарван-вълшебник:

– Помислете! Спомнете си, дали сте споменавали някога, че владеем древното умение – да разговаряме без никой да ни чуе, дори и да се намираме на другия край на света.

– Аз никога и с никого не съм говорил за това. – отговори Пороят Ото.

След него всички побързаха да кажат „И аз!“. Включиха се и приятелите им от Океана.

– Но как тогава Съселът...? – питаха се всички, но не можеха да намерят отговор.

– Може би ... – неуверено започна Зоркото око, но брат му, Калин – орела го клъвна лекичко и орлето млъкна смутено.

– Какво искаше да кажеш? Говори! Калине, не го спирай! – строго го погледна Вековната мура Вемура.

– Не бива да обиждаме никого с нашите подозрения. – вместо брат си, наперено отговори Калин.

– Ако мълчите, те няма да изчезнат, а може да разрушат доверието и приятелството ви. – старата круша мама Йоли, както винаги намери най-точните думи. – Зорко око, кажи, какво предлагаш?

– Да използваме вълшебството на Питанка...

– То действа само на враговете ни. – срамежливо се обади червеното омайниче.

– Вярно е, това, което каза Ели. – маймунката Ефу потръпна. – И двете чувстваме, че никой от вас не е наш враг. – Но сякаш далечното става близко и нечия чужда черна ненавист достига до нас.

– Повтори, моля те! Какво каза?! „Сякаш далечното става близко.“? – запита Карталът – орелът-градушкар.

– Та това са първите думи от най-древното пророчество. – пръв се досети скакалецът. – Може би заради това „близкото става далечно“...

– И кое според теб е то, Скок? – насмешливо се обади кученцето Дан.

Старият вълшебник Ох погледна с уважение скакалеца и отговори вместо него:

– Приятелство ви закриля. Недоверието ви отдалечава един от друг. Разединява ви. Прави ви по-слаби.

– Джаф! Превръща ни в лесна плячка... Браво, Скок! – Дан дружелюбно размаха опашка и с възхищение погледна скакалеца, който смутено се скри зад червеното омайниче.

Ели повтори предсказанието:

„– Когато далечното стане близко, а близкото – далечно;
когато Времето се слее с Пространството;
когато доброто стане зло, а злото – добро;
тогава краят ще бъде начало, а началото – край.“

– Всъщност Времето и пространството се сливат при раждането на вихровите приони, а също и когато те водят някого във Вселенската библиотека. – Скалата замислено погледна към нивата, където наскоро се извисяваха класовете с пшеничени зърна, големи като ябълки.

Скакалецът проследи погледа ѝ и възкликна:

– Ами да! „Когато доброто стане зло, а злото – добро“. Това е! Зърната пшеница са Доброто, те от векове изхранват и хора и животни. Но превърнати в ГеМеО – те са Зло – събуждат неутолим глад, гняв и ярост.

– За щастие колегите ми – учени и смелчаците от Интерпол успяха да предотвратят голяма беда. – включи се в разговора Професорът от лабораторията. – А вие – приятелите на Оги – разгадахте загадката на древното пророчество. И съумяхте да опазите доверието и приятелството си.

– И все пак, как Съселът е овладял древното умение?

– Попитайте го. – засмя се Професорът. – През цялото време той чуваше разговора ви. И с нетърпение очакваше да се включи. Хайде, кажи им! Как овладя това древно умение?

– Никой не е издал тайната ви. Но вие сами знаете това. Верни приятели сте. Никой не би предал доверието ви. Аз също! Изпаднем ли в беда, ние, съселите, също можем да възприемаме чуждите намерения, за да се предпазим, за да оцелеем. Всички живи същества притежават някои „спящи“, рядко използвани умения, които се активират, ако животът им е застрашен. Това се случи и с мен, когато се полакомих и изядох пшениченото зърно, голямо колкото ябълка. Малко по малко се научих да възприемам мислите и чувствата ви. Професорът успя да ме излекува не само от глада, но и от лакомията и алчността ми. Благодаря! Ще ви помагам! Повярвайте ми!

– Добре. Ще успееш ли да опазиш пшеничените зърна, големи като ябълки? Ти познаваш хитрините на гризачите. Те няма да успеят да те надхитрят, нали?

Съселът грейна, засия от радост, искаше на всяка цена да оправдае доверието.

Пшеничените зърна, едри като ябълки, бяха здраво заключени. Съселът зорко бдеше. Забеляза нещо странно – броят на ябълките-пшеничени зърна намаляваше, а тези, които оставаха, ставаха все по-големи. Колкото и да се взираше Съселът, не успяваше да види и да разбере, кога и как се случва това.

Професорът наблюдаваше забавения ход на този процес – камерите снимаха по хиляда кадъра в секунда. Това, което виждаше, силно разтревожи учения. Не можеше да повярва на очите си. Най-силният, най-едрият клас пшеница, с променен генетичен код, поглъщаше останалите и растеше ли, растеше. Стените на помещението се превръщаха в кристали – уредите показваха, че те са по-твърди от диаманти.

– Диамантеният цар Мидас... тихо, почти нечуто, прошепнаха клоните на Вековната мура Вемура.

– Да, температурата в помещението се приближава към абсолютната нула. И ентропията – също. Невероятно! Учените никога не са успявали да наблюдават това... – Професорът трескаво проверяваше датчиците и скалите на различните уреди. – Засега всичко се случва в затворена система.

– Но, докога? – Скалата тревожно се взираше в далечината – към Гейзера и пещерата под него.

Вемура, Скалата и Професора защитиха мислите си, така че да не ги чува нито Съсела, нито някой друг. Продължиха тревожния си разговор. Не

искаха да създават паника, не желаеха да прекъсват Стария вълшебник и сина му, нито приятелите си от Океана, които трябваше да оцелеят, да се спасят от страховит ураган, много по-могъщ от всички досега. Знаеха, че от Ави и Оги зависи съдбата на няколко свята и не бива да отклоняват вниманието им. Трябваш сами да намерят решение...

12 – 4 – Ловци на мълнии

Оги – Огненото драконче летеше високо, високо в небето. Гмуркаше сред градоносните облаци. Защо ли?!

Та нали Карталът – Орелът-градушкар води градоносните облаци, отклонява ги от Долината? А сега... Карталът и синовете му – Калин Орелът и Зоркото око, от три страни пришпорваха градоносните облаци, примамваха ги. Май искаха да ги сблъскат точно пред отвора на пещерата близо до Гейзера.

Да, така е! Леле мале! Сблъскаха се трите потока от градоносни облаци. Страхотен грохот и едновременно – блясък – стотици светкавици се втурнаха към пещерата и потънаха в непрогледната тъмнина. Градушката се изсипа в Гейзера и мигом се стопи. Облаци пара обгърнаха Долината и Планината.

Най-смелите туристи щракаха с фотоапарати и мобилни телефони. Скоро в интернет се появиха снимки и видео-записи на странното природно явление. Тълкуванията нямаха край. Но никой не се досещаше за участието на Оги – екипа. Никой не можеше дори да допусне, колко важно бе това, което се случваше.

Дълбоко, дълбоко под земята, се трупаха кълбовидни мълнии, бели, черни, дори и сияещи с цветовете на дъгата. Ави се грижеше за черните, Оги за белите. А тези, с цветовете на дъгата се нанизваха като огърлица около сталактитите, сталагмитите и сталактоните¹.

В същото това време, мъдрият Мечоносец Лим По, извел своя род – *Limulus Poliphemus* – от времето на динозаврите до епохата на космическите пътешествия, загрижено се вслушваше в далечния тътен на

¹ Образувани са от варовика, в капките вода стичащи се от скалите в пещерите. Сталактитите се спускат отгоре, сталагмитите стърчат от земята, а сталактоните са съединили се сталактити и сталагмити – като колони от земята до таваните на пещерата. Вижте снимките в Уикипедия

зараждащия се ураган. От векове не се бе вихрил толкова страшен и мощен въртоп от облаци, вода и светкавици. Този път обитателите на Атола май нямаше да оцелеят...

Тревогата на Лим По достигна до всички от Оги-екипа. Водната капка Ави и Огненото драконче мигом се озоваха в центъра на урагана. Насочиха светкавиците към кратера на островния вулкан, дремещ сред коралите на Атола. Те се струпаха около него като огърлица от огнени цветя, която обгърна коралите, рибите, актиниите, мидите и всички останали обитатели на пъстрия подводен и надводен свят.

Но кой знае защо, Оги и Ави не се опитаха да спрат урагана, а дори ускориха въртенето му. Огромната фуния от облаци и свирепи ветрове се завъртя още по-бързо, шеметно се понесе и отнесе високо във въздуха **повърхностния слой на океанската вода**. На нейно място с невероятен тътен се издигнаха водите от по-долните слоеве на океана.

Чудо невидяно!

И при това, още нищо не бе свършило!

Водната въртележка се носеше из въздуха, сякаш се мъчеше да го сграбчи и хвърли на дъното на океана. Образува се гигантска фуния, която повлече въздуха смесен с летящата вода от повърхностния слой на океана, натика ги дълбоко, дълбоко, там, където според митовете и легендите дебнат древни чудовища.

После внезапно всичко утихна.

Приятелите на Оги видяха всичко. За миг забравиха своите тревоги. Това, което се случваше в океана бе невероятно...

– Необичайно е ураганът да се втурне надолу, към дъното. – замислено рече Скалата. – Имало е гигантски приливни вълни, които са разрушавали градове по крайбрежието на океана. Имало е ветрове и смерчове на сушата вдигачи във въздуха къщи и коли. Но не и урагани, завличащи в дълбините водата от повърхността.

– И то в огромни количества... – обади се вековната мура Вемура.

В разговора се включи Лим По – обобщил първите наблюдения, събрани от обитателите на Атола:

– За щастие никой от обитателите на кораловия риф не е пострадал. Озовали сме се в окото на бурята. Ави и Оги, заедно с кълбовидните мълнии, успяха да опазят всички.

– А другите обитатели на океана? – запита маймунката Ефу.

– Оцелели са – песента на китовете ги е предупредила и са се отдалечили, скрили са се в най-закътаните заливи. – Бепо, рачето пустинниче, радостно събщи новината.

Прекрасната му приятелка въздъхна и рече:

– Сега се диша по-леко... Не знам защо, но водата сякаш не е толкова твърда... И поема повече кислород от въздуха.

– Бепо, твоята приятелка е много наблюдателна! Браво! – обади се Професорът от лабораторията, който владееше вълшебството на Лунния лъч и можеше да разговаря с Оги-екипа и приятелите им от Океана. – Глобалното затопляне променя повърхностния слой на водата в океаните. Тя вече не може да поема достатъчно кислород от въздуха и това застрашава живота на всички в океана... Но сега тези тонове увредена вода потънаха в глъбините на океана. Надявам се, вулканичните ювенилни води да я излекуват ...

– Както Гейзерът излекува вихровите приони, осакатени от лошите постъпки на земните обитатели? – нетърпеливо запита малката круша Оли.

– Да. Нали знаете, че водата се променя – обградена от добро, красота, взаимно уважение и искрена загриженост – тя става все по-силна, носи здраве и дълголетие. А от жестокостта и омразата – погрознява, разболява тоя, който я пие...

– Ави, Оги, благодарим ви! Обичаме ви! – чуха се гласове от всички страни.

Рибите пляскаха с опашки. Делфините скачаха високо над водата, въртяха се във въздуха и се гмурваха отново. Актиниите цъфтяха с всички цветове на дъгата – прекрасно представление, с което океанските обитатели искаха да благодарят за спасението.

Ави и Оги бяха образували сияйна перла от огън и лед, която странно напомняше китайския символ Ин-Ян.

И кой знае защо, те едновременно си спомниха пророчеството на норните:

„Когато далечното стане близко, а близкото – далечно;

когато Времето се слее с Пространството;

когато доброто стане зло, а злото – добро;

тогава краят ще бъде начало, а началото – край.“

Почувстваха, че възможно най-бързо трябва да пристигнат в Ледения дворец на хримтурсите. И полетяха натам.

12 – 5 – Тревога в Ледения дворец

Ави и Оги мигом се озоваха в ледения дворец на Хримтурсите².

Разтревожените ледени великани се щураха паникьосани. Щом видяха Ави, втурнаха се към нея, а тя се извиси до небесата като прекрасен вледенен водопад. Оги се виеше около нея като дъга от сияеща светлина.

– Успокойте се! – властен но прекрасен като песен, гласът на Ави полетя около ледения замък и се разнесе далеч из вледенените простори.

– Разкажете ми всичко! Без да бързате!

– Ламята се разпада!

– Хвелгелмир пресъхва!

– Без него ще изчезне царството на мъглите – Нифелхейм!

– В Йотунхейм ние – ледените великани – започваме да се топим.

– Огньовете на Муспелхейм гаснат. – Оги тревожно се вгледа във все по-бледото сияние на хоризонта.

– Хаосът настъпва! – надвикваха се ледените великани!

– Нашествие!

– Тя идва!

– Коя ТЯ? – строго ги стрелна с поглед Ави.

– Най-страшната магьосница – Ент Ро.

– От царството на злото.

– Странно ... – замисли се Огненото драконче.

² Припомни си скандинавската митология – прочети или чуй отново епизод № 4-26 от „Оги и Кълбовидните мълнии“.

– Досега тя не можеше дори да пристъпи в нашата Вселена. – Ави погледна Огненото драконче, надявайки се да види увереност и сила в очите му.

Оги не знаеше, що да стори, но за да успокои всички засия с цветовете на дъгата, и смело полетя към бездната Хинунгагап, където бе заточена Ла Миа.

Смелостта си е смелост, но понякога гледката може да е толкова ужасна, че... Оги се стъписа, спря внезапно – вцепенен от това, което ставаше – там – в бездната на Хаоса – Хинунгагап – между Царството на Вечните ледове и пронизващия студ – от една страна, Царството на огъня – от друга и Царството на мъглите – от трета...

Всичко се движеше, разпадаше, съединяваше се отново по страховито причудлив начин. Деветте глави на Ла Миа полетяха в различни посоки, после се съединиха с деветте ѝ опашки, завъртяха туловището на нещастната Ламя, а в това време езиците ѝ се гърчеха, оплитаха, образуваха голям, здраво стегнат възел.

Осемнайсетте ѝ очи се лутаха и напразно търсеха главите на Ламята.

12 – 6 – Спасяването на Ла Миа

Оги мислено повика стария гарван-вълшебник. Ох тутакси се появи обграден и защитен от вихрови приони. Зад него надникна малкото гарванче Охи. Баща и син заедно тананикаха някаква странна мелодия, напяваха заклинание, което разплете възела от езиците на Ла Миа, върна ги на мястото им, заедно с очите и главите на Ламята. Но те вече не нашепваха коварни думи, а искрено: „Благодаря!“.

Оги и Ави присъединиха силите си към магията на вълшебните слова. Ламята залитайки изпълзя от бездната на Хаоса, поклони се на Стария вълшебник и той възвърна истинския си вид – горда осанка, бяла брада до пояса, островърха шапка със звезди и вълшебен жезъл.

Едновременно се промени и Ла Миа – полетя, вихрено се завъртя и пред смаяното Огнено драконче се появи най-могъщата вълшебница от Огнената Вселена. Що приказки се разказваха за нея!

Оги ѝ се поклони, а тя го прегърна.

– Моят храбър спасител! Ти и твоите приятели от Оги-екипа преодоляхте всички препятствия, успяхте да развалите проклятието, да възвърнете истинския ми вид. Сега заедно ще можем да спасим и вашата и нашата – Огнената Вселена.

– Пресъхна Хвелгермир – изворът на живота! – стенеха хримтурсите – ледените великани.

– Изворът на мъдростта залиня ... – сломен, великанът Мимир се приведе напред към Ави и Оги. – Пчелите край почти пресъхналия извор Урд не могат да събират вълшебен мед. Хората и боговете са обречени никога повече да не го вкусят, да не почувстват радостта от творчеството...

– Спрете! Стига мрачни мисли! – зачу се хорovo цвилене и чаткане на конски копита откъм Нифелхейм – царството на мъглите.

Черната орда на тънконогите коне бе пристигнала. Кой знае от какви далнини на Вселената те бяха почувствали, че световите на богове, хора и ледени великани се нуждаят от помощта им.

И също като митичния Пегас, щом копитата им докоснеха скалите, бликваха буйни води, съживяваха извора Хвелгермир, дал началото на 12 мощни реки. Стремително се носят те пак на юг, падат в огромната бездна – Хинунгагап. Продължава вечната борба на леда и огъня, поддържаща живота.

– Каква награда... – започна Вълшебницата от Огнената вселена.

– Ние сме приятели на Оги. Не ни трябва награди. – прекъснаха я черните тънконоги жребци.

– Да. – усмихна се тя. – Вие вече сте получили дара на Пегасите и днес докажахте, че сте достойни за него. Но не само водни извори ще бликат под копитата ви... Където из вселената да препускате, **ще дарявате разумните същества с божествената сила на творчеството и с уменията да го ценят и да насърчават развитието на тези, които го създават.**

– А всички заедно, Оги, Ави и техните приятели от Долината, Планината и Океана, вие днес създадохте мен – Вихрон. Това се случва веднъж на милиони години, когато Огнено драконче успее да оцелее, да порасне и да заслужи магическата сила и мощ на драконите от Огнената Вселена.

– Но как Оги ще стигне до астероида? Според легендите... – притеснена се обади малката водна капка Ави.

– Оги, и ти, Ави, ще летите заедно с мен и с табуна на пегасите. – отговори Вихрон. – Ла Миа ще бъде по-полезна на Земята – ще ви подкрепя заедно с целият Оги-екип, с приятелите ви от Океана, водени от най-храбрите и мъдри Мечоносци. Трябва да запазим Вселената.

– Това май отговаря на последната част от древното пророчество: „Тогава краят ще бъде начало, а началото – край.“ – мислеше си вълшебникът Ох и по навик пак прие образа на стария гарван.

Опитваш се да разбереш, но май не успяваш...

Питаеш се: Край на какво? Какво начало?

Прочети следващия епизод и прецени, кое от тълкуванията е най-достовърно. Запиши отговора си в дневника на приключението.

12 – 7 – Приятелството

– Злата магьосница Ент Ро била поробила Великата вълшебница от Огнената Вселена, превърнала я в Ламя! – удивлява се малката круша Оли. – Но защо сега Ла Миа остава на Земята? Защо не отлетя заедно с Ави и Оги?

Превъплътил си се в образа на Скакалеца Скок? Това което се случва в бездната Хинунгагап ти напомня скандинавския мит за Сътворението³.

Браво – печелиш 100 точки проникателност. Запиши ги в дневника на приключението.

– Различните видове Разум опазват екологичното равновесие на световите, в които живеят... – Вековната мура Вемура се изправи, извиси се към върха на планината и сякаш се подмлади.

В това време вихърчетата отнесоха до астероида помещението, в което стените бяха станали огромни диаманти, температурата бе стигнала абсолютната нула⁴. Гладът на пшеничния клас с огромни зърна ставаше

³ Припомни си епизод 4-26 – Скандинавска митология.

⁴ (-273,15 °C) По скалата на Целзий. Виж речника към „Оги и Вселената“ – епизод № 12-9.

нетърпим, яростта му – изумителна. Но нямаше към кого да я насочи – освен към себе си...

Астероидът се носеше далече, далече из Вселената, заедно с Ави и Оги, закриляни от Вихрона. Редом летеше и табунът на вълшебните тънконоги коне. А затрупано дълбоко сред скалите на астероида, бе скрито и добре изолирано помещението, в което бяха прибрани веществата, които се превръщаха в антиматерия.

Гарванът – вълшебник Ох, сина му Охи, Великата вълшебница от Огнената Вселена – Ла Миа, мадмоазел Фу – закрилницата на малки огнени дракончета, кученцето Дан, скакалецът Скок, маймунката Ефу, червеното омайниче Ели, малката круша Оли и майка ѝ – Йоли, Скалата, Вековната мура Вемура, Пороят Ото, Ген, Дъг, змийчето Питанка, мъдрата билкарка Халата, Жегата, Студът, Вихрушката, Професорът от лабораторията, семейството на орлите градушкари и приятелите на Огненото драконче от Океана гледаха през очите на Ави и Оги, как астероидът приближава царството на Ент Ро – Анти-вселената.

Как изглеждаше тя – Анти-вселената? Не знам.

А сигурно и най-мъдрите учени не могат да си я представят, макар че с формули и много трудни термини са се опитвали да я анализират.

Сред най-новите хипотези е идеята, че по време на Големия взрив са се родили две вселени – нашата и анти-вселената.

Времето в нашата вселена се движи от миналото, към бъдещето.

А в анти-вселената – в обратна посока.

Ако се сблъскат дори и няколко микрочастици от двете огледални вселени, взривът би могъл да унищожи цели звездни системи...

Страховито, нали?!

Как ли ще се справи Оги – екипът?

Спореха, предлагаха различни варианти.

Всички си задаваха един и същ въпрос, но не смееха да го изрекат на глас: „Какво е най-голямото вълшебство на огнените дракони?“

Старата круша Мама Йоли се радваше, че Оги вече може да лови мълнии – така осигуряваше екологично чиста енергия за Долината.

Кученцето Дан си припомняше, че кълбовидните мълнии – предават информация, чувства и мисли между нашата и Огнената вселена.

Скалата знаеше, че огърлицата от кълбовидни мълнии в пещерата край Гейзера защитава сърцето на Земята.

Мъдрата вековна Мура Вемура се опита да успокои приятелите на Оги:

„Приятелството е защитно поле – то превръща мълниците в енергия, поддържаща Живота.“

„Приятелството ще опази Ави и Оги, докато пътуват през времето и пространството.“ – вихърчетата им вдъхнаха увереност.

Гарванът Ох и Охи предупредиха приятелите на Оги от Океана:

„От всички нас зависи, дали ще оцелеят Ави, Оги и Вихрон. Ако се усъмним във верността и приятелството си, те ще загинат.“

„Дори и най-малката проява на егоизъм, алчност или желание за власт мигом изпива силата на това защитно поле.“ – мислеше си Халата.

Вихровите приони тананикаха своята песничка:

Приятелството ни закриля и дава ни космически криле.

Вярвай ни! Пази го! Доверието съхрани!

Приятелството нови светове дарява.

Простор за творчеството то създава.

Пороят Ото се питаше: „Дали това е тайната пазена от огнените дракони – за кълбовидните мълнии, които: Преминават през времето и пространството, пренасят приятелството. Така пречат на коварните замисли на вещицата Ент-Ро, която иска да унищожи нашата Вселена, да я превърне в Анти-вселена на злото, завистта, злобата и мързела, на същества неспособни да творят, защото се стремят към богатство и власт – независимо от цената: самоунищожението на живота.“

12 – 8 – Айкидо ли?

Скакалецът Скок си спомни заръките на треньора по айкидо:

„Дори да сте по-малки и по-дребни от противника си,

ще го победите, ако разгадате какво цели;

ако го накарате да загуби равновесие,

ако ловко отскачите и увеличите инерцията и силата на удара му, в избраната от него посока.

– Ами да! Ще приложим „айкидо техниката“ в битката с Ент Ро! – провикна се Скок.

– Ох-и! И каква е тази „айкидо техника“? – насмешливо изхихика Гарванчето.

– Уважавай приятеля си! – Старият вълшебник строго изгледа сина си. – Изслушай го! После помисли! Дори идеята му да ти се стори странна, може тя да ни отведе до ново, творческо, решение. Скок, благодаря ти! Обясни на моя нетърпелив син, каква е „айкидо техниката“, която предлагаш да използваме.

– Когато противникът напада, вместо да нападаш и ти, просто „му помагаш“, дръпваш го в посоката, в която е насочил удара си, засилваш силата на удара му. Така той губи равновесие, полита натам, накъдето е насочил енергията и силата на своето нападение и разбира се – пада победен.

– Чудесно! – Пороят Ото танцува над долината, играе и двете роли – своята и тази на противника си. Показва нагледно „айкидо техниката“.

Колкото и да бяха разтревожени от предстоящата битка, всички със смях и облекчение следяха пантомимата на Ото.

– Айкидото е възникнало като отбранителна техника. – поясни Скок.

– Да си припомним, какво знаем за намеренията на Ент Ро. – Скàлата разпъна мисловния екран и там се появиха образите на това, което вече знаеха:

Физиците казват, че при температура – абсолютна нула – тоест – минус двеста седемдесет и три градуса по скалата на Целзий ($-273,15\text{ }^{\circ}\text{C}$), ентропията е равна на нула. Веществата приемат форма на кристали.

– Ентропия? Какво е това? – запита орлето Зоркото око.

– Ентропията е мярка за безредието. – поясни Скàлата.

– Ако приемем, че гнездото ни е затворена система, то в нея обикновено цари хаос, който вие двамата с брат ти редовно създавате. А хаосът, безредието – означават нарастваща ентропия. Аз хабя много

време и сили, за да подредя всичко, преди татко ви да се върне. Тоест – да намаля ентропията. Но за това е нужна енергия – моята енергия.

– Ако приемем за малко, че Земята е затворена система, в космически план, то слънчевата енергия, е тази, която намалява ентропията и поддържа Живота. – замислено произнесе Лим По.

– Значи затова Ент Ро искаше да загине малкото Огнено драконче... Защото като порасне, то може да стане Слънце, което да създаде и закриля живота в нова звездна система. – Калин Орелът гневно размаха криле и закръжи над върховете.

– Да! Всеки огнен дракон владее това умение. – Вихрон се включи в разговора. – Браво! Разгадахте една от тайните на Огнените дракони. Ако един огнен дракон докаже, че е достоен, да узнае тази тайна, той вече е създал екип от верни приятели. **А приятелството е сила помогъща от всичко на света!**

– Оги-екипът превръща враговете в приятели, затова може да развали и най-злите магии. – обади се Ла Миа. – Нали така ме спасихте. Благодаря!

– А дали Ент Ро... – се чу гласчето на червеното омайниче Ели.

– Какво?! – възмути се кученцето Дан. – И тя ли е добра?! Та тя можеше да взриви не само Земята, но и Вселената!

– Не. Промените бяха толкова бавни, че имаше достатъчно време да предотвратим аниhilацията. – гласът на Професора звучеше уверено. – Дори и тук, можехме да предотвратим взрива, както успяхме да излекуваме черните тънконоги коне.

– Защо тогава изпратихте на астероида пробите? – звънна обвинително въпросът на маймунката Ефу. – Сега Оги и Ави са в опасност. – Какви са намеренията ви? Изпробвате ново оръжие ли?!

– Не! Вселената и анти-вселената са огледални образи, но не са еднакви. Поне така смятат учените. Ако е нарушено равновесието на анти-вселената, това може да застраши и нашия свят. Генетичните промени, които наблюдавахме в черните тънконоги коне и в ГеМеО пшеницата теоретично са невъзможни в нашата Вселена. Това ни наведе на мисълта, че...

– Че това може да е вик, молба за помощ от Разумните същества от Анти-вселената. – припряният скакалец Скок прекъсна Професора.

12 – 9 – Новата галактика

– И как смятате да използвате яростния житен клас и превръщането на материята в анти-материя? – строго запита Старият вълшебник Ох. – Никой няма право да рискува чуждия живот заради научен експеримент.

– Нямаме друга възможност... Смятаме, че от това зависи съществуването и на двете огледални Вселени.

– Значи Ент-Ро... – секна въпросът на малката круша Оли.

– Да, не вярвам сестра ми да е създала свят на зло, завист и омраза. – тъжно изрече Ла Миа. – Родени сме в един и същи миг, по време на Големия взрив. Не зная как, но чувствам, тя се нуждае от мен... И от вашата помощ!

Никой дума не издума. Пороят Ото, който винаги пръв се втурваше, сега бе седнал на върха на планината, подпираше главата си и...приличаше на „Мислителя“ прочутата статуя, сътворена от Огюст Роден.

Всички разбираха – голям е рискът. От решението им зависи съществуването и на двете огледални Вселени. Аниhilацията, гигантският взрив с невиджани размери и сила, можеше да навреди, вместо да помогне. Но се налагаше да рискуват.

И колкото и странно да е, никой не мислеше, че може да загине. Всички тръпнеха от тревога: „Ще оцелеят ли малката водна капка Ави, Огненото драконче, Вихрон и табунът на черните тънконоги коне.

Но решението бе взето. Време беше за действие.

„Обичаме ви!“ – мислеше всеки от приятелите им.

„Обичам те!“ – Ла Миа мислено прегръщаше Ент-Ро.

Гигантското пшеничено зърно успя да разруши стените на своя затвор. Нахвърли се върху скалите на астероида, заръфа ги, достигна до диамантения саркофаг, в който бяха заключени веществата, превръщащи се в антиматерия. Излапа и тях. И все по-гладно ставаше пшениченото зърно. И по-голямо... Погълна астероида. Гравитацията нарасна неимоверно. Започнаха да долитат други астероиди – излапа и тях.

Маймунката Ефу си спомни една детска игра: Децата, хванати за ръце, се въртяха, увеличаваха кръга и пееха: „Балонът се надува, надува! Надувайте

момчета, да стане на парчета! Пук!“ Пускаха ръцете си, търкулваха се в тревата и се смееха.

Връзката прекъсна. Не видяха и не чуха страховития взрив. Сякаш уплашено дете затвори очи, за да не гледа страшилището от екрана. Но когато отново погледнаха, видяха прекрасна картина – сияеща, пулсираща, вдъхваща надежда за нов живот.

Чуха възторжения глас на говорителката:

„Учените откриха най-ярката галактика във Вселената, намираща се на 12,5 милиарда светлинни години от Земята. Излъчваната от тая галактика светлина е 300 трилиона пъти по-силна от слънчевата.

Специалисти обясняват повишената яркост с наличие на свръх-масивни черни дупки, които притеглят газ и материя, формират около тях дискове, нагрявани до температури от милиони градуси и генериращи висока енергия, както и видимо ултравиолетово и рентгеново излъчване.

Обкръжаващият черната дупка облак прах не пропуска светлината, но се нагрява и превръща силната им видима светлина в невероятно бурно инфрачервено излъчване.“

Двете вълшебници – Ент-Ро и Ла Миа се усмихваха и се радваха заедно – макар и на трилиони светлинни години една от друга.

Обичта и приятелството са по-могъщи от пространството и времето.

Пегасите препускаха из черната бездна, даряваха планетите с животворната вода на творчеството.

Халата, Студът и Жегата, заедно с гарвана вълшебник Ох, наблюдаваха благосклонно радостта на приятелите си от Долината и Планината

– Ави! – червеното омайниче Ели засия.

– Оги! – Малкото гарванче Охи и кученцето Дан прегръщаха Огненото драконче.

Вихрон и вихърчетата се рееха из небето, заедно с орлите.

Вихрушката и Пороят Ото танцуваха заедно с Дъг и младите пъстърви.

Скритото до сърцето на Оги семенце, скокна и се приземи на брега, близо до Скалата. На сутринта всички изненадани видяха, че там е поникнало ново, ярко-червено омайниче.

– Добро утро! Аз съм Ели-О. От Огнената вселена.

– Краят на историите за Огненото драконче е начало на твоя живот Ели-О – цвете на приятелството... – тихо рече Скакалецът мечтаейки си за още приключения.

12 – 10 – Тайното оръжие ПО

ПО – провокираща операция е тайното оръжие в това приключение на Оги-екипа. За да се отличава от твърдения, които може и да са верни, ПО – провокиращата операция – трябва да бъде нещо, шокиращо. Придвижвайки се от него, можеш да се отърсиш от обичайните пътища на мисълта, да откриеш нови посоки в които да тръгнеш, нови идеи които да развиеш, нови начини за да постигнеш целта си.

Помисли и запиши в своя дневник на приключението, кога героите прилагат ПО – този инструмент за развитие на творческото мислене.

Питаеш, къде да свериш отговора си?

Време е да узнаеш още една от тайните на огнените дракони:

Сам ще трябва да търсиш отговорите на своите въпроси.

Щом пораснеш, ще се наложи да действаш и да посрещаш следствията и резултатите от решенията си.

Ще бъдеш щастлив, ако има с кого да споделиш радостта и тревогите си, ако се научиш самостоятелно да мислиш, ако запазиш приятелството си с тези, които го заслужават.

12 – 11 – Речник към „Оги и Вселената“

Аниhilация – от латински – пълно унищожение, взрив, резултат от сблъсък на вещество с анти-вещество.

Анти-вещество – частиците му са носители на отрицателен заряд.

Водата в моретата и океаните се променя под влияние на замърсяването на въздуха и водите. Разрушава се озоновият слой, който предпазва живите

същества на планетата от вредните космически лъчи. В резултат на това ежегодно се повишават температурите. Това води до „втвърдяване“ на океанската и морската вода – тя поема все по-малко кислород от въздуха. Обитателите на моретата и океаните дишат все по-трудно, загиват ценни растителни и животински видове.

Галактика – Около един център на масата, често това е черна дупка с огромна гравитационна сила на притегляне, са групирани звездни купове и мъглявини, гравитационно свързани звезди и техните планетни системи, междузвезден газ, плазма и невидима тъмна материя. С невъоръжено око може да видите само три галактики – нашата – Млечния път, Андромеда и Големия и малкия Магеланови облаци. Галактиките са отдалечени на огромно разстояние, което много трудно можем да си представим.

Генофонд на Земята – това са гените на всички растения. Съхраняват се в специални хранилища – едно в Северна Европа, друго – в Латинска Америка. Би могло да се каже, че който притежава генофонда, от него зависи бъдещето на Човечеството и Живота на нашата планета.

ГМО (ГеМеО) – Генно Модифициран Обект – растение, на което са променени гените, за да бъде по-издържливо при обработка с химикали – да оцелява, когато останалите растения загиват. ГМО семената осигуряват значително по-високи добиви през първата година. Ако на следващата година бъдат засети получените семена, растенията са хилави, реколтата слаба. Така фермерите са принудени всяка година да купуват все по-скъпи семена за посев от фирмите, произвеждащи – ГМО – семена.

Собствениците на такива фирми не се интересуват от здравето и живота на хората, а само от все по-големите си печалби.

Пръскани със силно отровни химикали, нивите вече не може да се засадят с обикновени семена. Това важи не само за тези, които са рискували да отглеждат ГМО растения, но и за техните съседи.

Заразена веднъж, почвата много трудно може да бъде пречистена.

Големият Взрив учените наричат създаването на нашата Вселена.

Гравитация – природно явление – всички тела, които притежават маса, енергия (звезди, планети, галактики, дори и светлината) се привличат, гравитират.

ЕНТРОПИЯ

Журналистката Антония Михайлова духовито и точно пише: „**Ентропията е мярка за безредието.**“ Щом прочетеш това изречение, знай, ще се зарадваш – сигурно никак не обичаш да подреждаш. Е, значи, в стаята си ти създаваш **затворена система с голяма ентропия.**

Докато си на училище, баба ти, мърморейки против хаоса в стаята ти, успява да почисти и подреди всичко. Много енергия е била необходима за това. Баба ти охка: „Сила не ми остана!“ Сега стаята ти е затворена система с малка ентропия.

Какъв е изводът?

Казваш: „Ако обичам близките си, ако искам да са живи и здрави мама и баба, сам трябва да си подреждам стаята.“

Правилно, но аз ти дадох тоя пример, за да се опиташ сам да помислиш и да отговориш:

Защо намалява ентропията в затворената система на твоята стая?

Защото **отвън е внесена енергия, която намалява хаоса, безредието.** Стаята е подредена, хаосът намален. Затова, **подредена, стаята ти е система с малка ентропия.**

Ентропията се повишава **при топене**, тъй като се разрушава подредената кристална решетка, **и особено при изпарение**, тъй като рязко **нараства обемът, достъпен за хаотичното движение на молекулите.**

Процесите кондензация и кристализация на веществото, обратно – водят към намаляване на ентропията. Тя намалява, макар и не толкова рязко, **при охлаждане** на газовете, течностите и твърдите тела. В идеално правилен кристал, при температура [абсолютна нула](#) (-273,15 °C), **ентропията е равна на нула.** Но при такива условия няма ЖИВОТ.

Още един от вариантите за край на света е топлинна „смърт“ на Вселената, когато **ентропията** достига своя **максимум** и нищо в нея повече няма да се случва.

Това звучи доста тъжно: **в природата всички подредени неща се стремят към разрушаване, към хаос.**

Но откъде тогава се е взел животът на Земята?

Всички живи организми са невероятно сложни и подредени и по някакъв начин **цял живот се борят с ентропията.**

Живите организми в процеса на жизнената си дейност преразпределят ентропията около себе си, тоест **отдават своята ентропия** навсякъде, където могат. Например, когато ядем хамбургер, то превръщаме красивото подредено хлебче с масло в известно какво. **Получава се, че сме отдали своята ентропия на хамбургера, а в общата система ентропията не е намаляла.**

А ако вземем Земята като цяло, то тя изобщо не се явява затворена система – **Слънцето ни снабдява с енергия за безспирната борба на ЖИВОТА с ентропията.**

12 – 12 – Азбучен указател

	Епизод №
Айкидо	12-8
Аниhilация	12-8 и 9
ГМО	12-2
Ентропия	12-8 и 9
Мидас	12-1
Тайно оръжие ПО	12-10
Хримтурсите	12-5

В Ютуб можете да чуете:

Песничка за приятелството – музика Петя Стефанова

Приятелството ни закриля и дава ни космически криле.

Вярвай ни! Пази го! Доверието съхрани!

Приятелството нови светове дарява.

Простор за творчеството то създава.

Приятели – читатели,

От Вас зависи, какъв ще бъде животът Ви. Мисленето и творчеството са безценно съкровище, което можете да развивате и прилагате, слушайте гласа на сърцето си и свято пазейки приятелството и красотата в Света.

Маргарита Дюлгерова, Невена Колева и Петя Стефанова

България, 2023 година

